

El món va a pitjor?

Angelita Escó Nos

Normalment tinc l'hàbit, cada matí, de connectar l'aparell de ràdio. Així mentre prepare el quefer diari escolte les notícies que per mig de les ones radiofòniques apleguen a nosaltres d'arreu del món i de casa nostra.

Tots sabem que ens desdejunem amb un bon grapat de casos esveradors que ens fan dubtar de la bondat de les persones. Sembla que ens entossudim en mostrar la part més desagradable de nosaltres.

Però el matí de l'onze de març les notícies que ens oferien els mitjans de comunicació eren terribles. Semblava que no podia ser veritat el que escoltàvem. La violència més cruel i roïna estava entre nosaltres. La tenim ací. Està clar, no sabem com ni quan però pot pillar-nos quan menys ens l'esperem. Tots podem quedar atrapats. Pot implicar a familiars, amics, coneguts...

Les víctimes de llocs llunyans, d'altres països, també ens dolen, també les sentim i desitjaríem que no tingueren que patir aquestes accions terrorífiques, pensades i executades per ments dementes. El que passa que com per a nosaltres no són cares ni noms coneguts, són números per a les estadístiques, no aplega a copsar-te tant. Si més no, les apartem prompte del pensament. És com si el cervell disparés un mecanisme d'autodefensa, de pròpia protecció, per evitar que ens fiquem malalts. És necessari que siga així ja que per contra no podríem desenvolupar les nostres responsabilitats, les nostres tasques amb normalitat.

ATEMPTAT A MADRID

Però tot aquest mecanisme d'ajut interior no ha pogut funcionar front la magnitud de la tragèdia de les explosions dels trens de Madrid, el matí de l'onze de març.

La tristor, la ràbia, la desesperació i un cúmul de forts sentiments s'han instal·lat dins de nosaltres i no és fàcil que marxem, no és gens senzill fer-los desaparèixer així com així. Ens mediatitzen les nostres obli-

gacions quotidianes, fins el punt que fem les coses per inèrcia, perquè saps que deus d'estar allí, al peu del canó, que han de passar per tu. Semblem automates que pitjant un botó ens fan funcionar.

Ràpidament, en conèixer l'atemptat, la ment fa un repàs de les amistats que tinc a Madrid i pique per telèfon per assabentar-me com estan. Així sé la sort que ha tingut Pepe, el fill de Rita, una bona amiga. Eixe dia ha matinat i ha adelantat l'hora de sortida cap al treball, puix deu minuts abans de l'atemptat estava en eixe mateix indret. Junt amb el desassossec, em sento alleugerida perquè de seguir la marxeta diària, ara possiblement no el podríem comptar entre nosaltres. Encara que la família es va passar el seu. Va patir una terrible angoixa fins que a les onze va poder con-

tactar amb ell al treball, degut a les connexions deficientes del telèfons mòbils eixe dia.

P R O F U N D REBUIG

Després de tantes vegades com es tracta el tema de la violència, tant per mitjà oral com escrit i a través d'imatges, sembla de Pero Grullo demostrar enèrgicament el més profund rebuig a tot tipus de violència. A

tots els nivells, tant l'acte en si con les accions prèvies que poden dur a desencadenar més del mateix. Volem i desitgem per a nosaltres i totes les futures generacions una societat en pau, comprensió, diàleg, que ens encamine al millorament de les persones a nivell espiritual i material. Un dia a dia sense ensurts, entrebancs, trabetes... Serà possible? Ho aconseguirem?

MAGISTERI

Des de la xicoteta parcel·la que diàriament em toca viure dins d'aquesta societat tan sostragada, he de que fer palés que sovint estic dient als meus deixebles, principalment als que procedeixen de societats més competitives (com també fan els altres mestres) "No vos baralleu. Estimeu-vos. No tingueu en compte les xicotetes ofenses, deixe-ho córrer. Demaneu perdó. Feu-vos una forta abraçada. Amics per sempre"

